

Duncan és Amer

Különös dolgok történnek néha. A görcsös ragaszkodás, majd az elengedés olyan eredményt hozhat, amire korábban nem látszott esély. Nem elfogadni a konfliktust, nem erővel szállni szembe a fenyegetéssel, hanem könnyedséggel, csodatévő módja a dolgok intézésének. Volt, hogy megtapasztaltam ezt életemben. És most megint. Hosszas mérlegelés után úgy döntöttem, hogy nem küszködöm tovább a lépten-nyomon belém akadó emberekkel, nehézségekkel, követelésekkel, fenyegetésekkel és zsarolással, hanem egyszerűen csak eldobom a Duncan nevet, és írok tovább egy másik néven, hiszen író vagyok. Amit tettem, azt tényleg eldöntöttem, és nem taktikázásnak szántam. Valóban eldobtam a nevet, lemondtam róla végleg, és teljes erővel az új és zavartalan írói pályám tervezésével voltam elfoglalva. Kitaláltam az új nevemet, és alaposan leteszteltem. Kitaláltam magamnak a Niko Molotov nevet, és elkezdtem azzá válni. Örültem a váltásnak, mert bármit megváltoztathattam és kitalálhattam. Elegem volt a rejtőzködésből, a titkობól, a háttérből. Dolgoztunk az új arculaton (nem mintha lett volna régi…), és terveztük a jövőt. Tulajdonképpen már az első napon, amikor nem voltam Duncan, néhányan elkezdtek visszahúzni. De nem akartam. Elég volt belőle. Nem vágytam újabb csapdára. És valami misztikus módon, attól, hogy elmúlt belőlem a görcs, elkezdtek azok az akadályok elhárulni (részben szinte maguktól), amik miatt az újrakezdést választottam… Decemberben elképesztő ajánlatok és lehetőségek tűntek fel. Kezdtém azt érezni, hogy az egész világ összeesküdött ellenem. Végül már életem szerelme is azt mondta: ideje visszatérni. Nos, rövidre sikeredett a visszavonulás, és most itt vagyok megint. Ezúttal görcs nélkül. Niko Molotov és Duncan összeolvad, eltűnnek a titkok, eltűnnek a falak. Sok minden történt velem és bennem az elmúlt néhány hónapban. Más ember lettem. Jobb. A bennem lezajló változásokat meg kellett örökítenem, így kelt életre egy új kisregény: „Amer első halála”. Az én első halálom történetét is magában foglalja, amint első születésemet is, ám ezúttal nem testileg, hanem inkább lelkiileg születtem meg. Az Amer első halála kedvenc varázslónk hosszú-hosszú életének legfontosabb időszakát meséli el: amikor elindult a mágia útján. A könyvből megismerhetitek azokat az eseményeket, azokat a leckéket, és azokat a döntéseket, amelyek eredményeként Amer kiszakította magát az emberi lét szűrkeségéből, hogy azzá váljon, aki előtt ott térdelnek a körülmények. Én megváltoztam, hogy megírhasam, és írás közben tovább változtam. Talán azok is átalakulnak majd, akik olvassák. Még néhány hét, és olvashatja, aki merész.